

ESQUERRA

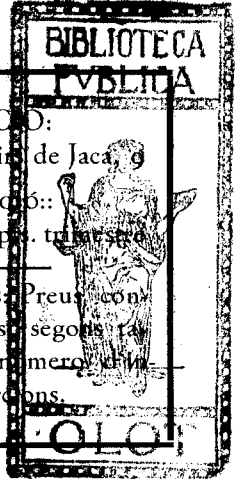
REDACCIÓ:

Màrtir de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 p. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals segons la many i número d'insertions.

ANY I - NÚMERO 4

OLOT, 7 DE JULIOL DEL 1934

PREU 15 cèntims.

EDITORIAL

Pobre partit! per A. DOT ARXÉ

En la sessió de xim xim, celebrada suara a les Corts de Madrid, amb motiu de la Llei de contractes de conreu, el socialista Prieto glossava unes paraules del senyor Abadal, màrtir de la Lliga, que havia pronunciat al Col·legi de Notaris de Barcelona, i en les quals preconitzava la necessitat d'eixamplar el contingut de l'autonomia i d'aprofitar-se, àdhuc, de les vaguetats d'alguns textos de l'Estatut. I deia el senyor Prieto que, naturalment, l'autonomia era això: un afany incontinent d'anar infiltrant autonomia al mateix règim autòmic.

I heus aquí com el temps ens dona l'avinentesa de jutjar la fidelitat dels homes de la Lliga en allò que ens han dit sempre ésser els seus postulats. No és pas, evidentment, que cap català conscient hagi necessitat d'aquest fet per a determinar la seva posició. A la memòria de tots hi ha l'enfilall de traïcions comeses per aquest partit. En la realitat d'ara tenim l'exemple del seu immoral maridatge amb aquells que Cambó imputava com a inspiradors de l'atemptat de què fou víctima en temps de la Solidaritat, i amb aquells altres que, per l'actitut covarda de Puig i Cadafalch, pogueren destruir l'obra de la Mancomunitat de Catalunya.

Es veu clar com, per Lliga *Catalana*? les paraules i els programes són una cosa, i els fets han d'ésser-ne una altra.

El seu constant parlar de catalanisme, el seu programa ampul·lós d'aranzels i solucions econòmiques, tenia la finalitat d'encaminar el daler de superació — en aquest cas instint refinat, — que els catalans, per tradició racial, portem en potència, vers les expansions floralesques i folkloresques que tenen certament el seu valor, però que els servien per tal de privar que el catalanisme s'impregnés d'un sentit de renovació.

Avantatgistes dels ideals, especulaven amb el fet, que la història ens evidència, de com no és possible el triomf d'un nacionalisme, si aquest no té un contingut d'avenç social, i de com el que millor pot evitar aquesta conjunció és l'exaltació *patriotera* de les multituds.

Mentrestant, emparats en el favor polític, els magnats de la Lliga Regionalista, creaven una xarxa de negocis, repartien prevendes a aquells que eren llestos per servir-los bé, no paraven el seu egoisme davant de consideracions morals ni d'interessos socials, i es servien del mateix estalvi de Catalunya, per establir indústries, com la del suro, a l'estranger, que havia d'ensorrar les de Catalunya.

I vegeu si no ens ha de fer gràcia que un senyor Abadal, el qual respectem personalment, però que políticament fa de titella, ens digui: — Cal aprofitar-se de les vaguetats d'alguns textos de l'Estatut, per eixamplar la nostra autonomia.

Ara tenim l'exemple de la vostra sinceritat.

Heu tingut interès a dir que ens havíem excedit constitucionalment en fer la Llei de contractes de conreu i sabent, tant com nosaltres, que això no és veritat. El vostre egoisme insaciabla, el vostre catalanisme de classe, us ha fet portar fora de casa la desil·lusió d'una apetència vostra, vestida de queixa, que heu convertit en plet de la República, en defensa—dieu—dels furs constitucionals que vosaltres no vàreu votar.

Honradament, ningú dels de més enllà de l'Ebre, està interessat pel plet en sí; és una baralla entre partits catalans—diuen;— però heus aquí que vosaltres heu cercat suport, per tal de veure si triomfava la vostra maniobra, amb aquells que han somniat tota la vida en enviar, a Catalunya, exèrcits d'ocupació, i aquells que com vosaltres votaven en contra de la Constitució, i dient-se'n també defensors, volen acabar amb Catalunya, perquè saben que Catalunya, manté viva la flama que féu possible el 14 d'abril de 1931, i com és per aquesta flama que s'aguanta i es mantindrà en peu la República que votà l'Estatut de les nostres llibertats catalanes.

Béns Comunals

per

CASADEMUNT ARIMANY

Generalment es té un concepte equivocat dels béns comunals, i ens cal confessar que els pobles, que encara tenen aquests béns, no en fan un ús apropiat i no saben treure'n un bon rendiment. M'ha preocupat i em preocupa aquest problema fins a l'obsessió. Jo crec que els pobles ramaders no poden viure sense la possessió de grans extensions de terres en comú; si no volen anar cap aquesta forma de propietat, els pobles on la riquesa bàsica i fonamental és la ramaderia, cauran en el latifundi o perdran aquesta riquesa, i arribar al latifundi és com dir que en el nostre temps volguéssim retornar al feudalisme.

He fet dues afirmacions: primera, que els pobles ramaders necessiten grans extensions de terra posseïdes en comú; segona, que els pocs pobles que avui encara els resten béns comunals, no en fan un bon ús.

El problema és complex i en poques ratlles no es pot dir gran cosa; veuré, però de sintetitzar.

En les nostres valls pirenenques, no hi ha dubte que la riquesa rau en les seves pastures i en els seus boses; intentar cultius i produccions agrícoles en prou escala, en el meu modest criteri, i tenint en compte el clima i la topografia, em fa l'efecte que es demana que els perers donin cireres. La riquesa forestal (avui destruïda), pot ben agermanar-se amb l'explotació ramadera, sense que sigui portada de manera conscient i obeint a una tècnica moderna i acurada repoblació. Els nostres boses i les nostres pastures no es veuran mai lliures de tals inconscients i roturacions inadequades, si són posseïts per petits propietaris, que quan no els guia la inconsciència o la ignorància, els ofusca un egoisme del moment i un esperit raquític, mesquí i simplista que els mena a tallar arbres per a fer pessetes i a roturar terres per a donar-les a lloguer